

Yngve Kalin:

Församlingens mission

Är mission något som utövas? Det är vad kyrkoordningen säger. Det är församlingens uppgift att utöva mission. Det kan förefalla som om mission är en aktivitet bland andra, som nu visserligen blivit obligatorisk men som definitionsmässigt kan likställas med andra verksamheter, som församlingen beslutar sig för.

Men tänker man sig församlingens kallelse till mission som en aktivitet bland andra, glömmar man bort vad församlingen djupast sett är till för. Ingen församling lever för sig själv. Församlingen bär på ett uppdrag från Gud. Den sträcker sig mot alla människor och vill inlemma dem i gemenskapen med Gud. Allt den gör, skall vara genomsyrat av detta. Denna grundläggande inställning, denna inriktning, måste få konsekvenser i församlingens hela liv.

När en församling formulerar en missionstrategi, måste därför hela arbetet genomlysas. Det är det, som denna artikel syftar till.

Mission statement

Det är modernt att tala om "*verksamhetsidéer*". Varje företag, organisation och förening skall formulera mål för sin verksamhet och en grundläggande verksamhetsidé. På engelska heter, som ett kuriosum, verksamhetsidé "*mission statement*." Kyrkans verksamhetsidé behöver inte nyformuleras. Den är en gång för alla given. "Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen" (Mark 16:15). På ett hemlighetsfullt sätt fortsätter Kristus sin mission i och genom sin kyrka.

Ordet mission har numera också på svenska fått innebörden "*grundläggande uppgift*," med en betydelseförskjutning från det ursprungliga "*sändning*." I kyrkans sammanhang är det viktigt att hålla samman båda innebörderna som ordet mission har fått. Man skulle, med båda begreppen i åtanke, till och med kunna uttrycka det så här: Församlingens mission är mission d.v.s. församlingens grundläggande uppgift är *att sträcka sig mot alla människor för att inlemma dem i gemenskapen med Gud. Den är sänd av Kristus för att förkunna Guds härliga gärningar genom gudstjänst, själavård och undervisning och vittna om vår Herre i ord och handling.*

När kyrkoordningen gör en lista över vad som är församlingens grundläggande uppgift och gör mission till ett delmoment vid sidan av att fira gudstjänst, utöva diakoni och bedriva undervisning innebär detta, enligt min mening, en farlig försvinnning av vad mission är. Allt vad församlingen gör är kopplat till hennes missionsuppdrag. Gudstjänsten är ett uttryck för kyrkans mission, diakonin är ett uttryck för kyrkans mission och undervisningen är ett uttryck för kyrkans mission, ja församlingsgemenskapen är också den ett uttryck för kyrkans mission. Att enbart kalla det talade ordet, predikan och det personliga vittnesbördet, som ofta sker, för mission är en förenkling, som leder tankarna helt fel.

Församlingens grundläggande uppgift är mission. Det kommer till uttryck i *martyria* (vittnesbördet), *liturgia* (gudstjänsten), *diakonia* (kärleksverksamheten) och *koinonia* (församlingsgemenskapen).

Det går inte att isolera vittnesbördet, gudstjänsten, diakonin och församlingsgemenskapen från varandra. Församlingen är sänd av Gud, att förkunna Hans väldiga gärningar genom ett tydligt vittnesbörd och undervisning, en uthållig bönetjänst, genom kärlekens gärningar och genom att bygga en ny gemenskap av människor, som försonat sig med Gud.

Vad församlingen är

Utgångspunkten för en analys, om församlingen fungerar missionerande, måste vara att bli klar över vad en församling är och varje församlings underbara och ansvarsfulla uppdrag från Gud. Det kan bli en nyupptäckt. Vi tänker ofta för ringa om vilka resurser, och här i andlig mening, som står till vårt förfogande. Församlingen består av människor, som har utrustats av Gud att vara hans kyrka. Vi har ett uppdrag, en kallelse från Gud, att vara salt och ljus i det sammanhang vi står (Matt 5:13-14). De människor, som öser ur Guds rika förråd, är kyrkan på sin ort. Allt som behövs för vår salighet finns hos oss i våra församlingar genom Guds Ord och de heliga sakramenten. Vi är genom Guds nåd och kallelse kyrkan där vi bor. Vi är sammanbundna med alla kristna på vår jord, en del av "den ena, heliga, allmänliga och apostoliska kyrkan", men på den plats där vi verkar är vi den kyrkan. Man skulle kunna uttrycka det så här: "Församlingen är den lokala gemenskapen av den ena, heliga, allmänliga och apostoliska kyrkan. Guds familj på sin ort."

Kyrkan är fortfarande "klädd i denna världens kläder," hon är Guds rike i den av synden och döden präglade världen. Det nya finns endast i Kristus. Överallt där han verkar är också den nya tidsålderns krafter verksamma. De verkar

som ett mysterium, som världen inte kan se eller förstå. Liksom gudomens hela fullhet en gång bodde i Jesus från Nasaret, bor nu Gudsrikets krafter mitt i den gamla världen, där de är klädda i jordisk gestalt. Till det yttre liknar hon en mänsklig organisation – men i denna yttre gestalt lever Gudsriket med alla sin frälsande, livgivande krafter. I den meningen kan det vara befogat att tala om kyrkans som ett sakrament. Genom synliga jordiska ting ges osynliga himmelska gåvor.

När vi vågar dra slutsatserna av detta, blir mycket förändrat. Varje församling är den heliga, allmänliga, apostoliska kyrkan och bär på kallelsen från Gud. Den må vara liten eller stor. Den är Guds eget folk, där de församlingstillhöriga lever och verkar. De som "med församlingen tror och bekänner att Jesus är Frälsaren och Saliggöraren" (Katekesutvecklingen 1878 St 1) är myndiga och sända av Gud att i ord och handling "tala om vad de har sett och hört".

När kyrkoordningen talar om församlingen som ett pastoralt område, måste det förstås som ett ansvarsområde för dem som "tror och bekänner att Jesus är Frälsaren". Inom detta område bor människor, som den gudstjänstfirande församlingen har ett särskilt ansvar för. Någon har uttryckt det så här med en avsiktlig tillspetsning: De kristnas ansvar omfattar dem som ännu inte, eller inte längre, känner Kristus som sin Frälsare.

En sammanhållen missionsvision

Det varje kristen gör på sin ort är inställt i helheten. Som en lem i sin församling och samtidigt en lem i den världsvida kyrkan bär varje kristen ett uppdrag från Jesus själv. "Budskapet om riket skall förkunnas i hela världen och bli till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan skall slutet komma." (Matt 24:12) Slutet är övergången till Guds seger. Då skall det bli nya himlar och en ny jord. Kyrkan är Guds redskap att dra den sargade, fallna skapelsen tillbaka till sig genom erbjudandet om försoning och en ny gemenskap i Jesus Kristus. I Jesus Kristus blev Gud människa och "försonade hela världen med sig själv" (2 Kor 5:19). Kyrkan sträcker sig alltid utöver sig själv och vill vara redskapet att inlemma all människor i en ny gemenskap med Gud, som ett hoppets tecken och en förebild på det som skall komma, när Gud skapar allting nytt. Att vara en kristen är att tillsammans med alla andra Kristus-bekännare i världen vara kallad att vittna om den Treenige Guden inför alla folk och i varje tid.

Gud använder sig av människor för sitt rike. Varje kristen är genom dopet i den meningen missionär, kallad att vara ett vittne för Gud i världen. (Matt 28:18-20, Apg 1:8). Det, som tar sin början i det lokala sammanhanget, sträcker sig vidare ut i världen till alla folk.

Behovet av en samtidsanalys

Varje församling måste brottas med utmaningen hur den lyckas nå ut med budskapet och in i människors livssituation med evangelium. Ofta saknas en verklig samtidsanalys, vilket innebär att församlingsarbetet fortsätter i gamla hjulspår utan djupare reflektion eller prövas gång på gång "nysatsningar" vars "bäst-före" datum för länge sedan gått ut. Resultatet blir lätt en känsla av missmod och uppgivenhet. Men med ett fastklamrande vid gamla förutsättningar och förbrukade pastorala strategier kommer kyrkans marginalisering i samhället att öka.

Det är lätt att bli fartblind. Det är inte länge sedan Svenska kyrkan verkligen var en nationalkyrka i ordets egentliga mening. Det är inte många år sedan folkhemmet var en realitet och begreppet mångkulturellt samhälle ännu inte var uppfunnet i Sverige. På många platser levde en slags enhetskyrka kvar trots att samhället i princip ansåg sig vara neutralt i religiös mening. (På nyåret 1952 blev det fritt att utträda ur Svenska kyrkan. Ännu efter 17 år hade endast 7.000 personer av den 1 miljon människor som då bodde i Göteborgs stift använt sig av möjligheten!) Religionstillhörigheten blev i princip en privatsak men en möjlighet för alla och fortfarande var tillhörigheten till "fädernas kyrka" för det övervägande flertalet en självklarhet. Att tala om mission i Sverige ansågs inte passande. De allra flesta döptes och tillhörigheten till kyrkan var inte ens knutet till dopet. Det räckte ända in på 90-talet att en förälder tillhörde kyrkan.

Samhörigheten i religiös mening fanns i en hemförsamling, som svarade för att varje kyrkemedlem kunde delta i det kyrkliga utbudet på sina villkor. Deltagandet i de kyrkliga handlingarna var på de flesta håll obrutet, dop och konfirmation var i det närmaste en självklarhet. Folkkyrkoteologin om Guds ord till Sveriges folk gav ännu en ideologisk motivation till kyrkans mångfacetterade verksamhet. "Moderna" arbetsmetoder infördes successivt och i de flesta nybyggda stadsdelar byggdes småkyrkor i takt med urbaniseringen. Församlingshemmen sjöod av aktiviteter, grupper, syföreningar, körer och studiecirklar. På det sättet behölls människorna i kyrkans sammanhang. Friheten var samtidigt stor för enskilda präster att prägla sina församlingar inom olika fromhetstraditioner, så länge inte någon ifrågasatte den enskildes rätt till kyrklig service och började ställa "orimliga krav" vid de kyrkliga handlingarna.

Vi vet att detta är en svunnen tid. Det behövs inte många exempel för att illustrera hur kyrkan marginaliserats. Gudstjänstdeltagandet har rasat, på vissa håll snarast kollapsat, konfirmationsseden är underminerad, församlingshemskyrkans hela verksamhet är i gungning. Alltför förs till graven utan någon som helst ceremoni. Det finns anledning att förmoda att dessa trender kommer att fortsätta. Tidningen Newsweek ställer i ett julnummer i år (1999) frågan: "Är Gud död? I Västeuropa ser det verkligen ut på det sättet." På ett insiktsfullt sätt skildras verkligheten i det postkristna Västeuropa, där de tidigare så tydliga folkkyrkorna helt mist grepp genom den nya individualistiska livsstilen och egna missgrepp med skandaler på det privatmoraliska området.

Det anmärkningsvärda är att 89 procent av de svenska medborgarna fortfarande står kvar som tillhöriga Svenska kyrkan. Frågan är hur länge till?

På många håll fortsätter församlingarna att försöka upprätthålla verksamheten som om egentligen ingenting har hänt. Men det går allt trögare. Det är allt svårare att få tag i frivilliga medarbetare, som vill ta på sig ett ansvar under sin fritid. Människor kommer inte som förr till gudstjänster och andra verksamheter. Det är inte bara kyrkan som känner av den förändrade livsstilen. Den delar erfarenheten med stora delar av folkrörelse-Sverige, med föreningslivet och studieförbunden. Naturligtvis ser det olika ut – men trenden är praktiskt taget överallt densamma.

Den skillnad, som tidigare kunnat skönjas mellan stad och landsbygd, håller på att slätas ut. På sätt och vis blir det svala intresset för kyrkan ännu tydligare på landsbygden och i de små samhällena. Det som var ett stadsfenomen för 10-15 år sedan är nu en realitet nästan överallt. I slutet av 1990-talet inträffar "landsbygdens sekularisering."

En riktig samtidsanalys måste försöka gå på djupet. Här ovan har bara några skissartade försök gjorts att söka se den förändrade situationen.

Att våga utvärdera arbetet

Men behovet av en samtidsanalys måste gå hand i hand med en utvärdering av församlingens egna arbetsformer. Någon sa redan för flera år sedan, det som kan upplevas som ett brutalt påpekande:

"Skälet till att så många inte går i kyrkan är att de har varit där förut." Med andra ord. Människor fick inte vad de sökte. Kyrkans erbjudande upplevdes inte som relevant. Det har gjorts många försök att tackla den situationen. Det som skulle kunna kallas populariseringsförsök har varit legio. Det kanske tydligaste exemplet på att kyrkans arbete förändrats gäller gudstjänstlivet. Nya "lättare" gudstjänstformer har prövats, antalet musikgudstjänster och konserter har ökat dramatiskt. Vissa av dessa försök att hålla kvar människor har varit framgångsrika men resultatet är inte entydigt. En satsning av detta slag har en tendens att ebba ut efter ett slag. En annan observation är att många faktiskt besöker kyrkorna vid dessa särskilda tillfällen - men det stannar vid detta. Förhoppningen att människor skulle ledas från enklare typer av gudstjänster vidare in i församlingens ordinarie gudstjänstliv har inte infriats. Konsekvensen har blivit att det finns en konsertförsamling, en annan musikgudstjänstförsamling och en tredje familjegudstjänstförsamling vid sidan av den krympande högmässoförsamlingen. Det förefaller som om trappstegen är för stora. Endast de som regelbundet går i högmässan kommer också vid de andra tillfällena - man kan gärna gå neråt i trappan, men mycket sällan uppåt! Betydligt allvarigare är att se, att resultatet i många församlingar under t.ex under sommartiden blivit att det "vanliga" gudstjänstlivet faktiskt reducerats. Kvar har blivit ett rikt musikutbud, friluftsgudstjänster medan högmässorna lyser med sin frånvaro.

I många sammanhang talas det om nödvändigheten av kvalitetssäkring för att en verksamhet skall kunna fungera och utvecklas. Visst måste gudstjänstlivet i en församling vara så brett som möjligt, men frågan är hur länge en församling, dess präster, musiker och körer "orkar" hålla igång och producera ett så varierat utbud. Redan syns tecken på vissa håll att detta sätt att arbeta inte heller förmår samla människor som tidigare.

Det är lätt att hamna i en situation där man hakar på en trend och prövar nya idéer men att de avgörande frågorna aldrig ställs. Varför når inte budskapet fram?

Det kan bli en smärtsam självvranssakan, men kärleken och omsorgen om medmänniskorna måste tvinga oss att se vad som är församlingens grundläggande uppgift och vad som brister i vårt sätt att fungera som Kristi kyrka.

Koncentration

Jag tror att tiden har kommit för församlingen att kasta av sig mycket av det som skulle kunna kallas verksamhetskyrkan och i stället kvalitetssäkra det som är församlingens grundläggande uppgift d.v.s. att fira gudstjänst, undervisa och leva i sin kallelse i mission och diakoni. De arbetsmetoder, som kopierades från samhället i folkrörelse-Sverige, fungerar inte längre. Det gäller för kyrkan att ur sina källor hämta fram det unika som bara den kan erbjuda. Det räcker inte att nå ut till människor - de handlar om att nå in i människors livssituation och tydliggöra evangelium.

Det betyder, att en kraftsamling måste ske kring det grundläggande. Varje församling bär på sin historia och sina traditioner. Situationen ser inte likadan ut överallt och det är viktigt att ta sin utgångspunkt i den givna lokala situationen. Alla behöver inte göra likadant - men skall församlingen i verklig mening vara missionerande, måste en kraftsamling ske för att kvalitetssäkra gudstjänsten, undervisningen, diakonin och församlingsgemenskapen. Fungerar detta är församlingen missionerande. Mission är aldrig frikopplad eller en verksamhet fristående från detta som konstituerar en församling. Det finns heller ingen annan verksamhetsform som kan ersätta gudstjänsten, diakonin och församlingsgemenskapen. Ibland kan det vara befogat att fortsätta med traditionella arbetsformer, för att de gamla "kyrktrogna" inte ska känna sig vilslna - men det är lika viktigt att lägga ned sådan verksamhet, som inte längre fyller sitt ursprungliga syfte vars "bäst-före datum" gått ut. Det allvarliga är om en verksamhet förbrukat sitt ursprungliga syfte eller till och med förhindrar en koncentration kring det omistliga och väsentliga. Det gäller hela tiden att hitta en rätt balans mellan tradition och förnyelse. Den församling, som inte vårdar "sina gamla" förlorar dem och den församling som inte söker nya sätt att uttrycka "den tro som en gång för alla har överlämnats" når inga "nya" människor.

Ordet skapar tron

Utgångspunkten för all förnyelse är att varje församling, "där Guds ord rent och klart förkunnas och sakramenten efter Kristi instiftelse förvaltas," har allt som behövs för att vara kyrka. Tron föds i människors hjärtan där Guds ord förkunnas i all dess fullhet (Rom 10:17). Ingen människa kan komma till tro utan ordet och sakramenten. Ordet skapar tron. Bibeln är för kyrkan inte som en handbok full med instruktioner utan ett verksamhet nådemedel, som när det läses, förkunnas och utlägges, skapar tro. Församlingen är en synlig förmedlare av osynliga gåvor genom ordet och sakramenten. Det är inte utan orsak som Paulus inskräper hos Timotheos nyttan av "att läsa högt ur skrifterna, undervisa och förmana" (1 Tim 4:13). Det som var huvudsak redan då gäller i lika hög grad nu. Så byggde Timotheos församling och så byggs ännu en församling upp. Bibelns målgrupp är hela mänskligheten, men Bibeln är främst kyrkans bok, som föreläses i gudstjänsten. När kyrkan hävdar, att Bibelns ord är inspirerat av Gud, skall det förstås som hennes totala beroende och identifikation med dessa ord. Reflektionen över Skriften är det som bygger upp församlingen och gör det möjligt för den att utföra sin mission i världen. En sådan bibeltrohet innebär en

ödmjukhet inför den en gång givna uppenbarelsen och ett intensivt, aktivt lyssnande till vad Anden genom den säger till vår egen tid.

Varje försök att med olika metoder, strategier eller kampanjer förnya en församling är dömt att misslyckas om inte Guds Ord på detta sätt står i centrum. En människa kommer inte till tro genom att hon blir "övertalad om att ansluta sig" och ställa upp på en verksamhetsidé utan genom att Gud griper tag i henne genom det levande Ordet och "leder henne fram till sanningen". Så börjar lärjungaskapet och fördjupningen av tron sker på samma sätt.

En livaktig församling behöver inte vara detsamma som en levande församling. En livaktig kan fungera som vilken förening som helst, med duktiga skickliga ledare och engagerade medlemmar, men allt hänger på vad dessa kan prestera med egna resurser och talanger. Församlingen i biblisk mening är en levande organism, som hämtar sin kraft och sin näring i Guds Ord och sakramenten. När Guds ord ställs i centrum får allt nytt liv och byggs upp. (Ef 4: 15-26)

När reflektionen över Ordet ställs i centrum blir gudstjänsterna blir vad de är ämnade att vara: Mötet med levande Gud. Det är så undervisningen blir vad den är ämnad att vara: Fördjupning av kunskapen om levande Gud. Det är så diakonin blir vad den är ämnad att vara: Vittnesbördet i handling om levande Gud. Då lever församlingen, då sträcker den sig mot nya människorna och lever i mission.

Att bygga upp Kristi kropp

En missionsstrategi måste alltså börja med att gå tillbaka till det som är källorna för församlingens liv. Men den måste också ta sin utgångspunkt hos de människor, som nu samlas till gudstjänst. Uppgiften är "att göra *alla* de heliga mera fullkomliga ... och så bygga upp Kristi kropp." (Ef 4:12) Strategin är egentligen mycket enkel. Det som en eller flera präster, en eller flera diakoner eller andra anställda hinner utföra, är ingenting i jämförelse med om varje kristen, varje gudstjänstfirare blev medveten om sitt "missionsansvar." Varje kristen är kallad av Gud att vara en "missionär," ett sändebud i sin vardagsituation. Alltför länge har man i församlingarna vant sig vid att vara objekt för prästernas och de anställdas arbete. Det är nu vi skördar frukterna av detta ödesdigra misstag och den felaktiga synen på vad en församling är.

Det handlar i grunden om att myndigförklara den enskilde kristne, att få honom eller henne att förstå att vad hon gör eller inte gör påverkar hela församlingens liv. Där gudstjänstlivet fungerar sänds varje kristen ut som en budbärare i ordets verkliga mening. (Ordet mässa har ju denna ursprungliga betydelse: "Missa est. Det är utsänt") Paulusordet om de kristna som "Kristusbrev" till världen (2 Kor 3:2) är oerhört relevant i vår tid, då människors kunskap och erfarenheter av kyrkans tro och liv blir allt mindre. De som inte lever i församlingens gemenskap läser ingen annan bibel än de kristna.

Det är i mötena med andra människor i deras vardag som mycket avgörs i synen på vad tron innebär. Det är i vardagen som församlingens medlemmar fungerar i mission. Därför är det oerhört viktigt, att de kristna inte avskärmar sig från de övriga aktiviteter, som pågår på den ort där de bor. Egentligen borde det vara självklart, men många upplever de kristna som avskärmade från det som alla andra sysslar med. Det är när de "som vet att de inte lever av världen, lever med i världen," som många tillfällen yppar sig att "ge skäl för det hopp som är i oss." (1 Petr 4:15b)

Därför måste en verklig missionsstrategi ta sin utgångspunkt hos dem som nu samlas till gudstjänst. När "kroppen bygges upp" får detta ett genomslag utåt. Den fråga som måste ställas är, om gudstjänsterna som nu firas och sammankomsterna verkligen är uttryck för det som Gud kallat församlingen att vara. Fungerar undervisningen, diakonin, församlingsgemenskapen och vittnesbördet så att de som samlas växer och mognar i tron och skickliggör och utrustar dem för missionsuppgiften i vardagen?

Svenska kyrkans framtidsväg

Svenska kyrkan är en del av Kristi kropp med ett särskilt ansvar för vårt land och dem som lever här: hon skall se sig som en del av Kristi världsvida kyrka i Sverige. Sedan tusen år är kyrkan präglad av livet i Sverige och livet i Sverige har präglats av kyrkan, helt enkelt därför att hon är kallad att i vare tid och varje situation göra frälsningen närvarande. Vi lever i en ny historisk situation med förändrade relationer till staten. Det sammanfaller i tiden med nya trender i samhället med en ökad individualism och pluralism. Kyrkans ställning i samhället har antagligen inte någonsin varit svagare i ett historiskt perspektiv.

Svenska kyrkans historia gör, att hon har ett ansvar som inget annat samfund kan ta: att vara folkkyrka i ordets egentliga mening, en kyrka för folket. Det har varit och är hennes mission i Sverige. När det inte längre finns en entydigt urskiljbar kultur eller ett entydigt folkbegrepp, kan hon varken inskränka sig till att bara räkna med att vara en kyrka för någon eller några av de grupper som nu lever och verkar i Sverige eller göra pluralismen till en modell för sitt arbete. Sitt historiska arv kan Svenska kyrkan inte springa ifrån. I tusen år har hon förmedlat evangeliet till Sveriges inbyggare. Men Guds kallelse till mission inskränker sig inte bara till "de gamla svenskarna" utan till alla, som nu lever och verkar i detta land. Den historiskt givna rollen är Svenska kyrkans specifika utmaning. Hon delar missionsansvaret med andra samfund men Svenska kyrkan har ett unikt arv att förvalta. Hon får inte avskärma sig från samhället, men hon får inte heller sugas upp av det pluralistiska samhället och bli ett smörgåsbord där var och en tar för sig vad hon eller han önskar.

En förnyelse av Svenska kyrkan och hennes församlingar måste innebära en fördjupning och en reflektion över hur Gud vill använda henne i vår tid. Riskerna är många. Folkkyrka är inte folkets kyrka, inte ens kyrkfolkets kyrka, utan kyrkan är alltid Guds. Hon är Kristi kropp för att förmedla frälsning för världen. Hon är bestämd av evangeliet, av sin bekännelse. För att kunna fullgöra sin uppgift, sin sakramentala funktion måste hennes arbetsformer och beslutsorgan anpassas efter detta..

Kyrkan och hennes församlingar är alltid till för och öppna för alla människor. Samtidigt har hon ett exklusivtanspråk: hennes budskap kräver avgörelse och inlemmande. Hon hävdar att alla människor - också de som inte tror - har en relation till den Gud, vars frälsning hon förmedlar. Hon finns för alla, men alla tillhör inte henne.

Den helt överskuggande frågan, om Svenska kyrkan och hennes församlingar kommer att kunna fullgöra sitt missionsuppdrag, är om hon förmår att hävda sin särart. Hon kan inte behandlas som en förening eller en folkrörelse, inte heller som en statsfunktion eller som serviceorgan, inte heller som en ekonomisk, social eller pedagogisk verksamhet bland andra. Begreppen "kyrka och församling" har en specifik innebörd som fordrar ett speciellt sätt att fungera. I kyrkans historia har det utvecklats ett unikt samspel mellan demokratiskt valda organ och de som står i vinningstjänsten och har en särskilt ansvar att kyrkan är och förblir det hon är kallad att vara och förvalta det "som lärt av alla, alltid och överallt." Utan detta unika samspel mellan lekfolket och kyrkans ämbete hotas hennes uppdrag

När kyrkan förstår sig i första hand som Guds, innebär det en fast tilltro att han leder hennes öden och att varje kyrkoprovins, varje församling är inställd i Hans stora plan, att genom Kristus "dra alla människor till sig."

Vägen till en frimodig tjänst för världen går tillbaka till källorna, i en nyupptäckt om vad kyrkan och församlingen är. På modernt språk heter det kvalitetssäkring och koncentration på kärnverksamheten. Då kommer förnyelsen och församlingen fullgör sin av Gud givna mission.

"Ni har lärt känna Herren Kristus Jesus, lev då i honom, med rot och grund i honom, allt fastare i den tro som ni har undervisats i, och låt er tacksamhet överflöda." (Kol 2:6.)

1999 © Yngve Kalin

*Publicerad i "Sänd för världens liv - Om gudstjänst, undervisning, diakoni & mission i församlingen"
Arbetsgemenskap Kyrklig förnyelses årsbok 2000, Verbum*